

KAZDA

LEONIE MACK

LÁSKA POD ITALSKÝM SLUNCEM

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2025.

Nové sady 2, 602 00, Brno

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

tel.: +420 725 565 486

Původní název: Italy Ever After

Copyright © 2021 Leonie Mack.

Původní vydání: Boldwood Books Ltd.

Práva k překladu: The Agency srl of Vicki Satlow

Návrh obálky: Alice Moore Design

Fotografie na obálce: Shutterstock a iStock

1. vydání

Překlad: Martin Richter

Jazyková úprava: Boleslav Ryljak

Korektura: Karolína Šnajdrová

Sazba a úprava obálky: Jindřich Hoch – SANDSTUDIOS

Tisk a vazba: TNM Print, s.r.o., Nové Město

ISBN: 978-80-7670-230-1

Tuto knihu distribuuje výhradně Euromedia Group a.s.

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.

*Pro mé dvě Lucy: Lucy Morris (Flatman) a Lucy Keeling.
Lou jsem pro nás napsala v roce 2020...*

Zatraceně. Tuhle hru Phil vyhrával. Tvářil se chápavě, jeho pohled byl vřelý, dokonce neurčitě láskyplný. Zato Lou prohrávala. Čelist měla sevřenou tak silně, až si připadala jako malé provinilé dítě s rovnátky. Rukou si uhladila svou na míru ušitou sukni. Pracovní oblečení jí mělo při konfrontaci s Philem připomenout, že s ním dokáže jednat jako dospělá. Ve skutečnosti však chtěla jen běžet domů a převléknout se do tepláků, jak to obvykle dělávala po návratu z práce.

„Je jí jedenáct, Lou. Tohle je její poslední léto před střední školou. Nemůžeš jí dopřát trochu klidu?“

Od kdy byl hlasem rozumu? Phil nikdy nezvyšoval hlas, protože nikdy nemusel. Byl to ten typ člověka, který zkrátka promluvil a bylo hotovo. Navíc byl přitažlivý – dokonce i teď, ve čtyřiačtyřiceti – což znamenalo, že nikdy nemusel zůstat dlouho sám. Jen pár měsíců po jejich rozchodu si našel novou známost a ona to té cizí ženě přece nemohla mít za zlé – až na to, že mohla a taky měla. Copak to nebylo výsadní právo každé exmanželky?

„Hudba je to jediné, co Edie zajímá. Elitní výuka a zkoušky v orchestru jsou její představa ráje. Do ničeho ji nenutím.“

Rty se mu zachvěly. „A vyhřívat se pár týdnů zadarmo na italském sluníčku je zase *tvaje* představa ráje.“

Trefa. Proč se prostě nemůže chovat jako dětinský exmanžel, místo toho, aby ji provokoval drážděním jejího příliš vyvinutého smyslu pro vlastní neschopnost?

„Pro mě to ale není dovolená. Jedu tam jako doprovod a musím si to sama zaplatit. Přihlásila jsem se tam jen proto, že Edie je jedno z nejmladších dětí, které tam mají jet. Většina rodičů se těší na třítydenní volno před soutěží.“

„Vždycky ji můžeš nechat u nás. To přece víš. Nemusíš se pořád tak obětovat.“

Lou zalila vlna jeho falešného soucitu a hrozila, že ji udusí, a Lou si ze srdce přála, aby Phil alespoň jednou v životě pocítil totéž. Zhluboka se nadechla. Už by se konečně měla smířit s tím, že Philovo uvažování, pokud jde o ni, se nikdy nezmění.

„Můžeme se vrátit k podstatě věci? Edie tam jet chce a je to pro ni jedinečná příležitost. Tenhle hudební festival pro mládež se koná jen jednou za čtyři roky. Zahraje si v orchestru pod vedením profesionálního dirigenta a může se zúčastnit soutěže.“

Phil zvedl ruku. „Já vím, četl jsem ten e-mail, cos mi poslala. Jen nerozumím tomu, proč se naše jedenáctiletá dcera musí účastnit tak *drahé* soutěže. Nechal jsem ti volnou ruku při výběru školy. Řekl bych, že tentokrát padá rozhodnutí na mě.“

Lou se zarazila. Copak se museli při každém důležitém rozhodnutí týkajícím se jejich dcery střídat? To snad neměla jako bývalá manželka žádné slovo? Nejenže musela s klidnou tváří ignorovat praktické potíže, které jí přinášela každodenní zodpovědnost za výchovu dcery, na kterou zůstala sama, Phil od ní ještě vyžadoval, aby mu sekundovala při rozhodování s ohledem na to, co je pro Edie nejlepší. Bože, dokázal být nesnesitelný.

Phil se na ni podíval se svým nedbale dokonalým úcесem a hřejivým pohledem, kolem očí lemovaným výraznými vráskami. A Lou přesně věděla, proč se do něj před dvanácti lety tak bezhlavě zamilovala – tehdy ještě mladá, naivní absolventka s romantickými představami o životě a ještě naivnějšími představami o antikoncepci.

„Vždyť víš, jak ráda hraje na housle.“

„Až moc dobře. Vždyť taky nedělá nic jiného.“

Edie cvičila u Phila obzvlášť pilně, protože to znamenalo méně času, který by jinak musela strávit s jeho nepříjemně podlézavou přítelkyní.

„Pořád si nejsem jistý, jestli vlastně chci tuhle její posedlost podporovat.“

„V tom případě tě určitě potěší, že hudba není to jediné, co by tam dělala. Zkoušky mají sice každý den, ale v programu jsou i nějaké venkovní aktivity a hry zaměřené na budování sebevědomí. A myslím, že se oba shodneme, že by Edie prospělo, kdyby se naučila vnímat svou hodnotu i mimo to, jak hraje na housle.“

Slabý záblesk v jeho očích byl jediným vodítkem, které prozrazovalo, že se cítí pod tlakem. Phil se ale nikdy nevzdával. Místo toho klidně přešel do útoku. „Takže tvůj plán je, aby Edie šplhala někde po lanech, zatímco ty budeš sedět na sluníčku v Sirmione a popíjet Aperol Spritz?“

Lou s obtížemi spolkla instinktivní obrannou reakci. Musela ho udržovat v domněnku, že se může svobodně rozhodnout, a zároveň ho zahnat do kouta tak, aby ji případně nemohl odmítnout. Pokud bude muset, zmanipuluje ho, aby se podvolil. Proč ji to nenapadlo, když byli ještě manželé?

„Už jsem ti říkala, že to pro mě nebude žádná dovolená. Budu tam pomáhat s dozorem. A opravdu pochybuji, že půjde zrovna o lezení na laně.“

Phil zamžikal. „Každopádně si nejsem úplně jistý, že s tebou ty děti budou v bezpečí.“

Upřímně řečeno si tím nebyla jistá ani ona sama – ale věděla, že o to teď nejde. „Celý výlet organizuje učitel hudby z její školy. Pojedou tam děti z celé Británie, takže rozhodně nebudu jediná, kdo na ně bude dohlížet.“

„Uvědomuješ si, že u nás měla v létě strávit týden?“

„Proto se tě na to ptám s pětíměsíčním předstihem. A opravdu bych byla moc ráda, kdybys po konci soustředění přijel na tu soutěž do Milána.“ Kousla se do jazyku, aby nedodala něco jízlivého jako: *protože jsi od našeho rozchodu nedorazil na žádný její koncert*. „Pokud ale nebudeš moci, tak budeš mít pořád dva volné týdny, kdy si ji můžeš vzít – na začátku a na konci prázdnin. Nesnažím se ti ji přece vzít.“

Phil si povzdech a ona v duchu obrátila oči vzhůru. Jeho povzdech ho prozradil – chystal se jí naservírovat pořádnou porci viny a dát jí to pěkně sežrat, ale pak by alespoň mohl souhlasit. „Poslyš, Lou, vážně na ni netlačíš

kvůli svým vlastním problémům?“

Lou se zarazila. To znělo jako varování, což jí rozhodně na klidu nepřidalo. Jeho slova se do ní naopak zaryla jako dýka a ona věděla, že Phil přesně ví, co říká. „Co tím myslíš?“

„No, nejsi přece úplně hudební typ...“

„Já vím. Taky pořád nerozumím tomu, odkud se v ní ten talent vzal, ale hudbu miluje už od té chvíle, co vzala poprvé do ruky flétnu. Se mnou to nemá nic společného.“

„Mně ta její hudební posedlost nijak nevádí. Jen ať se jí věnuje. Bůh ví, že pokud bude po tobě, tak sportovně rozhodně nadaná nebude. Ale ostatní děti v jejím věku si hrají venku s kamarády. Nechci, aby přišla o dětství jen proto, že se bojíš, že dopadne jako ty – obyčejná, netaentovaná šedá myš.“

Lou se zakymácela. Ano, měl sice pravdu, ale to mu přece nedávalo právo říct to nahlas. „Já na ni nijak netlačím.“ Ale věřila tomu vůbec? Nenáviděla, jak ji Phil se vší tou svou pohlednou jistotou dokázal naplnit pochybnostmi a srazit ji na kolena, aniž by se o to vůbec snažil.

Znal ji lépe než kdokoli jiný, i když se jí z té myšlenky zvedal žaludek. Věděl, že ona svou práci v televizní stanici, kterou jí sám zařídil, jakmile byla připravena vrátit se do práce poté, co Edie začala chodit do školky, má jen díky jeho známostem. Věděl také, co o ní říkají ostatní producenti, když kvůli částečnému úvazku nebyla ve studiu. Věděl, že její profesionální image skrývá člověka, který je hluboce přesvědčený o tom, že nemá právo s klidným svědomím prezentovat zprávy důvěřivým televizním divákům.

Phil zkrřížil ruce na prsou a upřeně se na ni zadíval. Snažila se v sobě vzbudit aspoň špetku pohoršení nad jeho obvyklou nadřazeností, ale jazyk jí ztuhl pod tíhou pochybností a bolesti. „Tak fajn,“ řekl najednou.

„Cože?“

„Říkám, 'tak fajn'. Vyhrála jsi. Ať klidně jede. Nemůžu sice slíbit, že se s Winny ukážeme na té soutěži, ale pokusím se tam být.“

Vyhrála jsi... Jo, jasně. Ale Edie bude mít radost. Zbožňovala svého učitele hudby a bála se, že Phil řekne ne, když jí Lou vysvětlila, že ho bude muset požádat, aby to celé zaplatil.

„Skvěle,“ řekla s nuceným úsměvem. „Dám vědět jejímu učiteli a ozvu se ti ohledně první splátky. Podepíšeš mi prosím formulář o uvolnění?“

Zalovila v kabelce a nahmatala zmačkaný kus papíru. Před rokem by ji ani nenapadlo přemýšlet nad tím, kolik formulářů vyžaduje podpisy obou rodičů – a kolik trápení může takové sbírání podpisů způsobit.

Phil se opřel o stůl, s rozmachem se podepsal a vrátil jí formulář s úsměvem, který kdysi považovala za „okouzlující“. „Poslyš, když už jsi tady, je tady ještě jedna věc, kterou jsem s tebou chtěl probrat.“

Jeho hlas zněl mírně a vlídně – jako ostatně vždy – takže když ze zásuvky svého stolu vytáhl úředně vypadající obálku, lehce ji to vyvedlo z míry. „Tohle mi přišlo dneska ráno. Alespoň mě to ušetří handrkování s tvým právníkem. Předpokládám, že rozhodnutí soudu bude jen formalita. Chceš o ten rozsudek požádat sama, nebo to mám udělat já?“

Třesoucíma rukama uchopila dopis. *Chci se s tebou rozvést co nejdřív. Papírování mi nevádí, hlavně ať je to rychle z krku. Stejně jsi úplně obyčejná a bez špetky talentu. Já jsem teď šťastný s tou svojí štíhlou Winny, takže tímhle jedním podpisem se zbavím nejen tebe, ale i dcery, kterou jsem vlastně nikdy nechtěl – i když ji teď samozřejmě budeme mít ve střídavé péči.*

Lou si odfrkla. Ten jeho kousavě hladký tón jí zněl v hlavě až příliš často. „Dobře, udělám to.“

Phil pozvedl obočí. „Vážně? Trvalo ti tak dlouho, než ses vůbec spojila se svým právníkem ohledně souhlasu ke styku. Ale fajn, já se rád postarám o zbytek.“

Tváře jí zalilo horko. Určitě si myslel, že s rozvodem otálí schválně. Sama si přitom nebyla jistá, proč tak váhala s finančním vyrovnáním. Po tom trapném incidentu, kdy Phil svůj vztah s Winny teatrálně označil za „cizoložství“, a tím i za důvod k rozvodu, už měla jeho chování po krk. Co na tom, že si stihl najít novou přítelkyni jen pár měsíců po jejich rozchodu? Vlastně by mu za to měla poděkovat – díky tomu se mohla vyhnout dvěma letům čekání na oficiální rozvod kvůli odloučení.

„Fajn,“ řekla. „Dám ti vědět, až soud schválí souhlasné rozhodnutí, a ty můžeš podat žádost.“

„Super. Jsem rád, že to máme z krku.“

Samozřejmě, že ano. Sklonil se, aby ji políbil na tvář na rozloučenou, a ona se přinutila neuhnout. Copak mu na ní záleželo tak málo, že ji byl schopen po rozpadu téměř dvanáctiletého manželství jen tak nenuceně políbit?

Opatrně se otočila na podpatku a zamířila ke dveřím, když si v tu chvíli na něco vzpomněla. „Máš vlastně v kalendáři Ediin jarní koncert?“

„Samozřejmě.“

„Já už jsem si koupila lístky.“

„Musím si koupit lístek?“

„Ano, je to na podporu rodičovského sdružení. Chtějí nakoupit nové sportovní vybavení.“

„Pořád jsi ve výboru?“

Stiskla rty. Jak si asi představoval, že zvládá chodit na schůzky rodičovského sdružení, když teď musí být každý večer doma a starat se o Edie? „Ne.“ Na chvíli se odmlčela. „Koncert je v divadle na střední škole.“

„Ano, to si ještě pamatuju,“ ušklíbl se. Věděl sice, že zmeškal její poslední dva koncerty, ale to se samozřejmě rozhodl nezmínit.

„Tak se zatím měj.“ Odešla dřív, než kdokoli z nich stačil nadhodit další z mnoha nevyřčených témat. Příště ho uvidí těsně před Velikonocemi – obyčejná, bez talentu a oficiálně rozvedená.

* * *

Její organizační schopnosti, které nikdy nepatřily k jejím silným stránkám, jí vystačily až do chvíle, kdy nasedla do auta. Toho rána jela do práce – a zaplatila naprosto nesmyslné parkovné – jen proto, aby si stihla odskočit na schůzku s Philem v jeho kanceláři, než bude muset vyzvednout Edie ze školy.

Schůzku si zařídila na čtvrtek, protože očividně potřebovala oficiální schůzku, aby mohla vidět otce svého dítěte, neboť Edie měla do čtyř hodin sbor, takže Lou měla víc času, aby se stihla vrátit.

Plán zněl jasně: nasadí svůj televizní úsměv, bude dělat, že má přehled o dění ve světě – tak jako při modelování svých poledních zpráv, které naštěstí stejně nikdo nesledoval – a pak zamíří do Philovy kanceláře, odkud nakonec sebevědomě odkráčí. Jenže možná právě v tom udělala chybu. Podpatky nebyly její silnou stránkou ani ve šťastnějších okamžicích a tohle dnešní odpoledne rozhodně šťastné nebylo.

Po schůzce s Philem se jí nějak podařilo ztratit půl hodiny. Seděla za volantem svého malého auta, svoji mysl uvězněnou mezi dopisem, který znamenal konec jejího manželství, a slovy „obyčejná“ a „bez talentu“. Tušila, že přišla i o značné množství soli a vody, protože měla horké tváře a stále ještě vlhké oči, když se konečně vytrhla z apatie a s nadávkou na rtech zařadila rychlost.

Jak se Phil opovažuje obviňovat ji z toho, že na Edie tlačí kvůli svým vlastním nedostatkům? To on se zapletl se zatracenou baletkou. Jaké dětství tak asi mohla mít svatá Winny? Ale Phil byl zřejmě toho názoru, že její oběti na oltář umění byly opodstatněné, protože byla mnohem žádanější než jeho bývalá manželka bez talentu. Jaký vzkaz tím ale vysílal své dceři?

Lou nebyla dokonalá, ale alespoň měla pevně nastavené priority – i když právě teď měla zpoždění při cestě za svou největší prioritou.

Před školou zastavila deset minut po čtvrté a ulevilo se jí, že ji nikdo z rodičů nevidí, oblečenou jako seriózní novinářku, za kterou se dvacet hodin týdně vydává. Jedna z učitelek právě odcházela, a tak Lou proklouzla brankou za ní a byla vděčná, že si ušetřila trapné chvíle při zvonění na sborovnu, aby ji pustili dovnitř.

Vběhla po chodby vedoucí k hudebně – části školy, kterou znala nejlépe – a rozrazila dveře.

„Omlouvám se, že jdu pozdě!“

Ediein milý, rozpustilý úsměv zvedl Lou žaludek podivnou směsicí úlevy, pýchy a úzkosti. Houpala nohama na stoličce u klavíru, zatímco v náručí pevně svírala sborové noty. Lou roztáhla ruce a Edie se na ní vrhla, a když se k ní přitiskla, na malou chvíli bylo vše na světě zase v pořádku – zázrak, který Lou nikdy nepřestala oceňovat.

Teprve pak se dokázala zhluboka nadechnout a čelit realitě... nebo spíše učiteli hudby. Na tváři se jí objevil úsměv. Díval se na ni. To bylo samo o sobě zvláštní. Pan Romano si pro rodiče svých žáků zachovával zvláštní odměřený úsměv, něco jako svůj vlastní tichý způsob, jak dát rodičům najevo, že další komunikace z jejich strany není vítaná.

To odpoledne, když se na ni zadíval přes brýle s černými obroučkami a přitom si nedbale prohrábl své černé kudrnaté vlasy, si Lou s jistým rozpaky vzpomněla, proč má pan Romano mezi některými lehce neukázněnými maminkami přezdívku „sexy učitel“.

„Ehm... Nic se neděje. Edie mi právě pomáhala s hudbou na příští týden.“

Byla si jistá, že ji jeho poznámka měla uklidnit, ale on se na ni přesto díval, jako by něco nebylo v pořádku. Byl ten velký blikající neonový nápis „Nicka“, který jí neustále kroužil nad hlavou, najednou viditelný pro všechny, nejen pro Phila?

Bože, měl nádherné oči – tmavé jako osmdesátiprocentní hořká čokoláda, lemované hustými černými řasami. Ale Lou byla tak nanejvýš obyčejná mléčná čokoláda, takže pan Romano se svými elegantními černými brýlemi, širokými rameny a nóbl čokoládovými očima nepřípadal v úvahu ani v jejích nejdivočejších fantaziích.

Ale proč se na ni stále díval?

„Příště přijdu včas,“ zamumlala a odvrátila pohled.

„To je v pořádku, opravdu. Všichni máme... životy.“

Ohlédla se, aby zjistila, že se jí dívá na paty, a s úlevou se usmála. Když vyzvedávala Edie, obvykle nebyla oblečená do práce. Odklon od jejího obvyklého nedbalého oblečení v kostýmku a teniskách ho musel překvapit.

Narovnala se, zvedla nohu a ukázala lakovanou lodičku. „Pěkné, že? Akorát si nejsem jistá, jestli je dělají i ve vaší velikosti.“

Střetli se pohledem a v záblesku jeho očí se objevilo něco jako zděšení. Vnitřně se otřásla a tiše si vynadala za využívání svého jediného talentu, který opravdu nemohla popřít: umět dělat špatné vtipy v nevhodnou dobu.

„Pardon, nemyslela jsem to tak, že... i když na tom není nic špatného, kdybyste chtěl... Určitě by vám to slušelo...“ Kousla se do rtu, aby konečně zmlkla.

Polkl a ona si nemohla nevšimnout, jak se mu zvedl ohryzek. „V ženských botách?“ doplnil s nedůvěrou v hlas.

Zamrkala. Edie se mezi nimi znepokojeně rozhlížela. Urazila ho? Co je to za bláznivou rozvedenou mámu, která takhle mluvila se sexy učitelem? Obyčejná, bez talentu.

Chtěla se mu omluvit, když se mu na tváři objevil nechápavý úsměv. Zvedl ramena a pousmál se. Naštěstí se zdálo, že je příliš zdvořilý na to, aby nad jejími slovy vyjádřil pohoršení.

„Berte to jako kompliment,“ zamumlala a on se znovu zasmál.

Díval se na ni, třel si hřbetem ruky čelo a pocuchal si tmavé kudrnaté vlasy, které byly příliš dlouhé na to, aby se hodily k jeho úhlednému oblečení. Ocenil právě její boty? Měl snad pan Romano smysl pro módu? Nejspíše měl.

Vypadalo to, že se chystá něco říct, ale Lou už pro dnešek přestalo zajímat, co si o ní muži myslí, a rozhodně nechtěla vysvětlovat, proč má na sobě pracovní oblečení. Přetáhla si kabelku z ramene a začala se v ní přehrabovat.

„Mám pro vás povolení k uvolnění.“ Odhrnula si vlasy z obličeje a strčila mu do ruky kus papíru.

Edie se k ní vzrušeně otočila, ruce sepnuté před sebou. „Táta mi to povolil?“

Lou přikývla a ohlédla se na pana Romana, který se sice usmíval, ale stále si prohlížel její tvář tím podivně znepokojivým způsobem, který v ní vyvolával pocit, jako by viděl všechny její chyby.

Edie objala Lou kolem ramen. „Díky, že ses ho zeptala, mami. Věděla jsem, že ho přesvědčíš.“

Pan Romano rychle odvrátil zrak, což Lou ještě více vyvedlo z míry. Jistě, nic mu do toho nebylo, ale současně si uvědomovala, že je mu jasné, že se musela plazit a prosit o souhlas svého bývalého manžela.

„Tak pojď, Edie.“ Nasměrovala dceru ke dveřím. „Ještě jednou se omlouvám za zpoždění.“

Pan Romano přikývl a zvedl ruku na rozloučenou. „Uh, paní Saundersová?“ Lou ztuhla a prudce se otočila. „Chci říct... ehm, paní...“

Lou vystřelily oči ke stropu ve snaze najít svou důstojnost.

„Pardon, omlouvám se,“ zašeptal.

Kousla se do rtu a nevěděla, jestli se má smát, nebo plakat. „Raději mi říkejte Louiso.“

Naklonil hlavu a opětoval její zmatený poloúsměv. Jeho rty ji znovu vyvedly z míry. Co se to s ní dnes dělo? Pan Romano byl nejspíš mladší než ona – a to byl navíc ten nejmenší důvod, proč byl těžce mimo její ligu.

„Dobře, Louiso. Stále se chcete zúčastnit jako doprovod?“

Lou se začervenala až ke kořínkům vlasů a modlila se, aby si toho nevšiml – nebo alespoň nevytušil, kam jakým směrem se ubírají její myšlenky.

„Ano?“ odpověděla podivně vysokým tónem.

Odmlčel se. „Dobře,“ řekl po chvíli. „Já... ehm... byl jsem požádán, abych zorganizoval rozvrh, protože... no, každopádně jsem to udělal. A upřímně bych potřeboval trochu pomoci s tím volnočasovým programem.“ Znovu si rukou promnul čelo a narovnal si brýle.

Lou se v myšlenkách vrátila k Philovu rýpnutí o lanovém centru a pocítila bodnutí u srdce. Pak ale nasadila zářivý úsměv. „Jistě. Ráda pomůžu.“

„Skvěle. A díky.“ Zdálo se, že se mu skutečně ulevilo, a Lou se zamyslela nad tím, co si o tom sportovním programu Ediein učitel vlastně myslí.

„Není zač. Jen mi dejte vědět, co mám udělat.“

„Dobře. Ještě máme čas. Jsem rád, že Edie jede s námi.“

Lou se ušklíbla. „Ne tak jako ona.“ Stiskla Edie za rameno a otočily se k odchodu.

„Na shledanou, pane Romano!“

„Uvidíme se zítra, Edie.“

Lou si s dcerou po boku konečně nepřípadala jako úplný blázen a povzdechla si, zatímco si obě zapnuly bezpečnostní pásy a ona nastartovala.

„Mami, co to máš s make-upem?“

Střelila po Edie pohledem. „Musela jsem být déle v práci, abych si mohla promluvit s tvým tátou.“

Dceřin pohled se změnil v něco, co se podobalo lítosti, a Lou se zamračila. „Ne, myslím tvou řasenku.“

Lou ztuhla, sklopila zrcátko a zalapala po dechu, když spatřila černé šmouhy pod očima a jednu nebo dvě kapky rozpité řasenky na tváři – nezpochybnitelný důkaz pláče. Zasténala.

Když se na přístrojové desce konečně rozsvítila žárovka žhavení, píchlo ji u srdce. Nebyl to sice neonový nápis „Nicka“, ale klidně mohl být.

„Na zdraví! Na svobodu!“ Zoe pozvedla svou sklenici.

Lou uchopila skleničku a nejspíše zvedla ruku. Usmála se a napila se prosecca. Až moc bublinkovitě. Obvykle preferovala levný gin s tonikem, ale její kamarádky se tolik snažily ji někam vytáhnout, a ona rozhodně nehodlala plýtvat alkoholem. Jak dále usrkávala šumivé víno, uvědomila si, že ho spíše zoufale chlemtá.

„Ještě mě čeká jedna poslední věc,“ podotkla. V duchu ale vykročila do nové, strašlivé reality.

„To neznamenal, že už nemůžeš slavit. Souhlasil přece s tím, že ti dá peníze. Čas na párty!“ Tina znovu pozvedla sklenku a dlouze se napila.

„O peníze nejde,“ řekla Lou. „Alespoň tedy ne v první řadě,“ dodala s úšklebkem.

Kvůli financím se nehádali, ale i když byl Phil známý televizní producent, na londýnské poměry rozhodně nepatřil mezi boháče. A když jste vzali „ne bohatý“ plus „příjem na částečný úvazek“ a rozdělili to mezi dvě domácnosti, rozhodně to nemohlo pokrýt jejich předchozí životní styl. Měla štěstí, že našla malý domek k pronájmu ve východním Dulwichi. Edie pověděla Lou o Philově novém bytě s velkou kuchyní a propojeným obývacím pokojem s výhledem na Westminster, na který se mu podařilo vyřídit hypotéku ještě před dokončením soudního vyrovnání, jenomže on nemusel vodítat Edie do školy, takže ať si to užije.

Sarah-Jane jí stiskla ruku. „Jsi z toho všeho smutná?“

„Ne!“ odmítla Lou bez váhání a důrazně zavrtěla hlavou. Ale bylo jí smutno. Ne kvůli Philovi, ten ať si trhne nohou, ale kvůli... něčemu. „Phil mě obvinil, že chci ten rozvod odložit.“

„Ale, vždyť jen plácá nesmysly. Vůbec ho neposlouchej,“ poradila jí Tina.

Lou si přála, aby to bylo tak snadné. „Jenomže má pravdu.“ Dlouhou chvíli se nikdo neozval.

„Jde o tu jeho novou přítelkyni?“ zeptala se konečně Zoe.

Lou zavrtěla rozhodně hlavou. „Ať si dělají, co chtějí. A já nechci Phila zpátky.“

„Tak proč se s ním nechceš rozvést?“

„Chci,“ protestovala slabě. „Já vím. Nedává to smysl. Nechci ani jeho jméno, ale když si ho změním zpátky, přijdu o dvanáct let manželství a budu mít dceru s jiným příjmením. Nechci být s Philem. Ale taky se s ním nechci rozvést. Nechci být něčí bývalá žena. Nechci ho pokaždé muset prosit, aby mi dovolil rozhodovat o mém nebo Ediině životě! Víte vůbec, kolik keců jsem si musela vyslechnout, jen aby ji pustil na hudební tábor?“

Její kamarádky znovu šokovaně mlčely. U stolu znělo jen Tinino mumlání: „To je ale idiot.“

„Doslova mi řekl, že jsem ‚bez talentu‘,“ vyhrkla ze sebe Lou. „Obvinil mě, že si na Edie jen kompenzuji vlastní nedostatky.“

„To přece není pravda, zlato,“ ujistila ji Sarah-Jane.

Upřímná loajalita její přítelkyně vyvolala u Lou žalostný úsměv. „Že ne? A v čem jsem podle tebe dobrá?“

„Jsi vynikající televizní hlasatelka,“ řekla bez váhání. „Dívám se na tebe každý den.“

„Díky,“ odpověděla Lou tiše, „ale tu práci jsem dostala jen proto, že Phil na stanici zatahal za nitky, a nevyhodili mě jen proto, že je to tak bezvýznamná pozice, že o ni nikdo jiný nestojí. A kromě toho to vůbec nejsem já. Nemám ponětí o tom, co se děje ve světě, a byla jsem blázen, když jsem si myslela, že bych někdy mohla být novinářka. Všichni na stanici to dobře vědí. Proto neustále dostávám ty nejpitomější příběhy – nebo jen obvyčejné rešerše.“

„To nemyslíš vážně,“ řekla Sarah-Jane.

Lou pokrčila rameny a znovu se dlouze napila. „Proč myslíš?“

„Necháváš Phila, aby se ti dostal pod kůži,“ podotkla Tina.

„To není nic nového,“ opáčila Lou nevrle.

„Potřebuješ si jen dodat trochu sebevědomí,“ poznamenala Tina vstřícně.

„A můžu si ho koupit v lékárně?“

Tina si odfrkla. „Vidíš? Jsi vtipná. To je talent sám o sobě.“

„Na *Živě z divadla Apollo* to asi stačit nebude,“ řekla a stiskla rty. „Jsem úplně obvyčejná. To mimochodem Phil říkal taky.“

„Nejsi obvyčejná. Jsi naše hrdinka!“ Tina se usmála. „Jsi královna ignorování módních trendů.“

„Tak díky – asi,“ odpověděla Lou.

„Myslím to vážně,“ pokračovala Tina. „Nebýt tebe, možná bychom si všechny mysleli, že se musíme dokonale vyparádřit při každé cestě do školy.“

„Nejsem si jistá, jestli za to můžu opravdu já.“

Zoe se usmála. „To je fakt. Stejně bych na to ani neměla čas. Mezi manželem a čtyřmi vzteklouny je u nás po ránu takový bláznec, že bych si s řasenkou mohla tak akorát popřát hezký den z dálky. Ale aspoň v tom nejsem sama.“

Lou polkla, protože zmínka o řasence ji vrátila zpět do jiné části toho dne. „A to je další věc. Nikdy nevím, kdy mám být zticha. Řekla jsem panu Romanovi, že by mu to slušelo v podpatcích.“

„Cože?“

Lou si nebyla jistá, jestli někdy slyšela Tinu takhle nahlas vyjeknout. „To je na dlouho.“

Zoe se zahihňala do zápěstí, ve kterém se nejspíše pohupovala její sklenička s proseccem. „No, nejspíše máš pravdu. Tomu chlapovi by slušelo všechno.“

Tina se zachichotala. „Úplně to vidím! Šaty z padesátých let s hedvábným šátkem uvázaným kolem krku.“

„A žádná falešná prsa! Jen by mu trochu vykukoval hrudník. Panebože!“

„Ale no tak, holky! *Holky!*“ řekla Lou téměř vyděšeně. „Už tak bude dost těžké muset ho po tomhle potkávat po zbytek roku i bez těch vašich obrázků v hlavě.“

„To ty ses ztrapnila u sexy učitele,“ pošklíbila ji Tina.

„Je to učitel našich dětí,“ povzdechla si Lou a hledala oporu u Sarah-Jane, ale její kamarádka se ze všech sil snažila nesmát.

„To přece ještě neznamená, že po něm sem tam nemůžeme hodit očkem,“ podotkla Zoe.

„A co na to vlastně odpověděl, když jsi mu to řekla?“ Tina se znovu ušklíbala.

Lou si těžce povzdechla. „Jen se usmál. Šla jsem za ním přímo od Phila. Myslela jsem si, že si mě prohlíží, protože jsem byla v pracovním oblečení, ale neuvědomila jsem si, že mám po celém obličejí rozmazanou řasenku a vypadám jako mýval!“

„Vsaďím se, že má sexy mývaly rád,“ řekla Tina a zachichotala se. „Stoprocentně v sobě skrývá nějaké temné vášně.“

„Pokud ano, nechci s tím mít nic společného,“ odsekla Lou a zamračila se – rozhodně, nikoli lítostivě –, jak alespoň doufala.

„Ale no tak, zlato, my víme, že bys chtěla,“ opáčila Tina a stáhla hlas do sexy chrapláku.

Lou se začervenala, ale snažila se ovládnout. Dělalý si legraci, že? Dělalý si z ní legraci kvůli panu Romanovi, protože nikdy k ničemu nedojde. Nemůže. Nemohla se na něj dívat jinak než jako na učitele své dcery – nebo snad ano?

Zhluboka se nadechla. „Nehledám milence,“ řekla v naději, že její suchý tón zakryje její zmatek.

„Ale na ten hudební tábor jedeš? Phil nakonec souhlasil s tím, že to zaplatí? Není to náhodou někde v Itálii?“ zeptala se Sarah-Jane.

Zoe s Tinou současně pokývaly hlavami nahoru jako párek surikat. „Takže jedeš?“

Lou přikývla tak nonšalantně, jak jen to šlo, a nervózně přitom svírala skleničku.

„Pár týdnů v Itálii?“ zeptala se Zoe. „S panem Romanem?“

Lou obrátila oči v sloup. „Ano a ano. Ale není to přece žádná romantická dovolená se sexy Italem, proboha. Je to hudební tábor s třiceti dětmi!“

„Jenomže sexy Ital je přesně to, co bys teď potřebovala, Lou,“ dodala Tina se zakrytím úst. „A technicky vzato, po konci školního roku už ani nebude Ediein učitel.“

„Během tábora to její učitel pořád bude. A navíc to rozhodně není něco, co bych ‚potřebovala‘. To, co potřebuji, je trochu prostoru od Phila a klid na to, abych si všechno... srovnala.“

„Copak jsi neslyšela, ‚sexy Ital‘?“ nafukla ji znovu Zoe.

„Už to proboha nechte. Vždyť ani není skutečný Ital, ne?“

„Ale je,“ řekla Tina a naklonila se dopředu. „Pravý rodilý Ital, co umí italsky a má italský pas.“

„Fajn, ale to je přece úplně jedno. A jak to vůbec víš?“

Pokrčila rameny. „Kláš osobní otázky přece není nezákonné.“

Konverzace nabírala obrátky a Lou se bála, že se v ní ztrácí i její důstojnost. „Hypotetický román s někým, kdo o mě nejví zájem, není zrovna ideální vkročení do nového života,“ prohlásila s nadějí, že tím tohle téma uzavře.

„Máš pravdu.“ Díky Bohu za Sarah-Jane. „Ale i tak by ten výlet mohl být přesně to, co potřebuješ.“

„Vždyť se tam taky těším.“

„Hlavně si udělej nějaký čas sama na sebe. Od té doby, co jsem začala běhat, jsem mnohem šťastnější.“

Lou se zakuckala douškem prosecca. „Na to asi ještě nejsem úplně připravená.“ Ušklíbala se, jak si vzpomněla na několik částí svého těla, které posledních pár let zanedbávala. Ale když si představila čas strávený v Itálii, klid hřejivého letního slunce, jedinečné umění a architekturu, najednou v tom spatřila příležitost. „Ale mám nápad.“ Ignorovala přitom Tinin a Zoin společný ustaraný pohled. „Budu pár týdnů mimo domov. Najdu si něco, v čem jsem dobrá.“

Doufala, že se dočká potlesku a hlasitého přikyvování, ale její kamarádky na ni jen zíraly. Tina k ní náhle soucitně natáhla ruku. „Lou...“

„Myslím to vážně. Odtáhla ruku. „Musí přece existovat něco, v čem jsem dobrá! Vyzkouším všechno, dokud na to nepřijdu.“

Její kamarádky si okolo stolu vyměnily pohledy. „No, tak snad se u toho alespoň pobavíš,“ podotkla Sarah-Jane.

Lou se zasmála, konečně spokojená s nějakým svým rozhodnutím. „Uvidíš. Vráťím se a budu ta nejlepší košíkářka, jakou jste kdy viděly.“

„Nejsem si jistá, jestli v Itálii pletou koše.“

Lou se ušklíbala. „To já taky ne. Ale těším se, až to zjistím.“

* * *

Nick odstrčil matčinu ruku, která se natahovala směrem k jeho kravatě. Stačilo, že jeho límec měl v sobě dost škrubu na to, aby připomínal beton. Nepotřeboval, aby ho do toho ještě dusila kravata, jako tomu bylo každý den na střední škole.

Musel se odstěhovat. Po téměř třech měsících života u matky ztrácel důstojnost s každou další vypranou várkou prádla. Nehledě na to, že tím zdržoval matčin plánovaný návrat do Itálie. Právě odešla do důchodu a po

šestnácti letech života ve Velké Británii se rozhodla přijmout nabídku prarodičů, aby jim pomohla s jejich rodinnou farmou. V hloubi duše doufal, že to souvisí i s tím, že je konečně ochotná žít ve stejné zemi jako jeho otec, který nikdy neopustil Milán.

Jenže místo aby otočila list a začala novou kapitolu, jako by se vrátila zpátky o dvacet let. Zase chodila na jeho koncerty, pohrávala si s jeho kravatou — jako by z něj byl pořád ten zázračně nadaný kluk, a ne obyčejný usedlý učitel hudby.

„Tohle není Royal Albert Hall, mami,“ zabručel. „Běž se posadit. Musím zkontrolovat děti.“

Vyhlédl na pódium, na němž byly umístěny sedačky pro houslový soubor a stupínky pro sbor. Technik zkoušel osvětlení a Nick se nervózně rozhlédl. Povzdechl si a znovu si zatáhl za uzel kravaty, očekávaje řady širokých, vyděšených očí a kakofonický skřípot špatných not vycházející z hudebních nástrojů jeho snaživých svěřenců, sevřených tíhou okamžiku.

Někteří to zvládnou lépe než jiní — což ostatně sám dobře chápal.

Houslový soubor byl letos v obzvlášť žalostném stavu. Snažil se zapomenout na to, že bude hrát i dirigovat. Na pódium už nevystupoval, ale ten večer neměl příliš na výběr. Kdyby neobstaral druhé housle, nechty by tempo a studenti, rodiče, přátelé i zaměstnanci by byli vystaveni rozladěnému vytí nástrojů trápených bandou neposedných devíti až jedenáctiletých dětí.

Tomu se možná nevyhne ani tak, ale zkusit to musel.

Potlačil své vlastní těžké vzpomínky a zamířil do zelené místnosti, kam — jak doufal — rodiče přivezli všechny děti. Jedno nebo dvě bude ale stejně muset nevyhnutelně hledat.

„Nicku?“

Zarazil se se, když uslyšel své jméno zpoza dveří jeviště. *Bože, ne teď*. Potlačil povzdech a rozhlédl se, aby zkontroloval, zda jeho matka skutečně odešla. „Naomi,“ řekl slabě s očividně předstíraným nadšením v hlase.

Přistoupila k němu svými měkkými, nejistými kroky a zvedla tvář. Sotva na vteřinu zaváhal, než se smířil s tím, že ji musí políbit na tvář. Dokonce i její vůně mu způsobovala nevolnost v krku spolu se známým doprovodným pocitem viny. Nebyla to její chyba, že měl příliš mnoho vnitřních problémů a nejistot pro smysluplný vztah.

„Nevadí, že jsem tady? Už jsem měla lístek, tak jsem si říkala, že...“

„Vůbec ne,“ zalhal a doufal, že přečte řec jeho těla a rychle zmizí v publiku. Kromě nervů z nadcházejícího vystoupení a zodpovědnosti za emocionální vyrovnanost svých studentů byla přítomnost Naomi kopancem do žaludku, bez kterého by se obešel.

Ona ale za nic nemohla.

„Jsi v pořádku?“ Natáhla ruku, aby mu odhrnula vlasy a přejela mu konečky prstů po čele.

Snažil se zabránit tomu, aby ucukl, ale nějak se mu nepodařilo. Sklopila oči a našpulila rty, což bylo nejbližší tomu, co by se u Naomi dalo označit za mračení. Byla ztělesněním něhy, jemná a laskavá — zrozená pro to, aby byla oblíbenou učitelkou každého dítěte. A on ji po šesti letech povzbuzování k intimnostem a snům ze dne na den opustil. Pořád si nebyl jistý, co by jí měl říct — jaké vysvětlení by jí mohl dát. Pokud nějaké vůbec existovalo.

„Musím jít připravit děti.“

Dveře na jeviště se otevřely a dovnitř vpadla Edie s pozdravem na housle. Nepřekvapilo ho, že přišla pozdě, ale bouřlivý výraz v její tváři ho znepokojoval.

Edie byla vždycky nadšená a citlivá žákyně, ale na konci minulého roku se něco změnilo a on si zvykl vnímat její zranitelné nálady. Její hra se stala obsedantní a na hodiny hudby chodívala stále rozladěnější. Nakonec se od jednoho ze zaměstnanců dozvěděl zprávu o probíhajícím rozvodu jejích rodičů. Edie nikdy nic neřekla, ale on věděl, co ze sebe při hraní vylévá. Kolikrát byl jako malý chlapec v její kůži?

Snažil se pro ni vytvořit bezpečný prostor v hodinách hudby a nechal ji být, aniž by tušila, že ji pozoruje a je připraven jí podat pomocnou ruku. Ale tušil, že Edie je tvrdší, než sama tuší. Na druhou stranu její matka...

Louise, jak sama navrhla, aby ji oslovoval, prošla dveřmi a bezradně zírala za dcerou. Vždycky vypadala, jako by se řítila životem s vodíkovou bombou v kabelce.

Během své učitelské kariéry a s Edie pod dohledem si jí záměrně nevšímal. Všímal si dětí, ne rodičů. Pak se ale Louise objevila před jeho hudebnou s usazenou tváří a pomačkaným oblečením a on se zasmušile obával, že to znamená konec jejich profesionálního odstupu.

Dnes večer mu však Edie dělala starosti, a to i proto, že hrála dvě sólové skladby a byla členkou houslového souboru i sboru. Nepozastavoval se nad Louisinými dlouhými tmavými vlasy, které málokdy vypadaly upraveně, ale vždycky smyslně, ani nad tím, jak její velký svetr vypadal nedbale a současně... přátelsky.

Pozdravil Edie a snažil se najít v její tváři náznak úsměvu. „Jsi v pořádku?“ zeptal se nenučeně.

Když však otevřela ústa, aby odpověděla, ozvalo se jen škytnutí a on sjel pohledem zpět k Louise. Ta se upjatě usmála, a v jejím pohledu se zračila omluva. Pohlédla na Naomi a nedokázala skrýt náznak zvědavosti. Chvilkově mu zahořelo v zátylku, když si uvědomil, že si zřejmě utváří názor na jeho bývalou.

„Její otec nepřijde,“ zamumlala Louise a Edie se znovu zakuckala, než se rozběhla do zelené místnosti.

Louise se za ní instinktivně rozběhla, stejně jako Nick, který do ní přitom jemně vrazil. Odskočila a odhrnula si vlasy z obličeje pohybem, kvůli kterému se nedokázal soustředit na nic jiného. Vykoktal ze sebe omluvu.

„Uvidíme se později, Nicku?“

Otočil se zpátky k Naomi a přemýšlel, jak dlouho asi musel zírat na Louise. Při Naomině laskavém pohledu se zarazil. „Už musím jít,“ řekl, možná až příliš hrubě.

Následoval Louise do zelené místnosti, kde bylo slyšet štěbetání, neklid a pach strachu. Zhluboka se nadechl, aby se tou směsicí neudusil.

Edie strnule stála na místě a v ruce svírala pouzdro na housle. Jako obvykle měla upravené vlasy a její uniforma byla bezchybně upravená, až na nezakasané ponožky. Přistoupil blíže, právě aby si vyslechl konec Louiseina zoufalého pokusu o utěšení své dcery. „Příště určitě přijde.“

„Nezajímá ho to,“ odpověděla Edie hlasem tak tenkým, až se téměř lámal. „Proč bych se měla vůbec snažit?“

Její dojetí jej zasáhlo, ostatně jako vždycky. Byla to ta nejlepší i nejhorší část práce učitele hudby. Vyučoval syrovou a emocionální metodu komunikace a nedokázal se držet kročejů a legata. Musel se vypořádat s dětmi, které v životě čelily staccatu, vázaným notám a synkopám a občas i chvílím, kdy náhle všim otrásl nečekané sforzando.

Tohle ale nebyla zkouška. Toto mělo být vyvrcholení Ediiny tvrdé práce a vášně a on nehodlal dopustit, aby ji o to kdokoli nebo cokoli připravilo.

Sklonil se, aby zachytil její sklopený pohled, a slabě se usmál, zatímco její oči ho tiše prosily o odpovědi, které neměl. „Začneme s rozvíčkou, Edie,“ řekl jemně. „Přece jsi to allegro necvičila pro nic za nic.“

Poznal, že si uvědomuje, co se jí snaží co nejjemněji sdělit. Dobře věděl, že má předvádět jednu ze svých oblíbených skladeb. Znal ten pocit, když prsty poletují po ostrých strunách a snaží se zdolávat kaskádovitě půltakty – ovládat hudbu, protože nic jiného v životě vám v tu chvíli nedává smysl.

Na kratičký okamžik ji chytil za rameno. „To, že tu není, není v žádném případě odrazem tvé práce. Tvůj otec tě sice zklamal, ale já vím, že když budeš chtít, tak vyběhneš na to pódium a předvedeš tam takový výkon, že na tebe bude Händel hrdý.“

Usmála se. „Vždyť je už asi 300 let po smrti.“

Nick se zasmál. „Tak dlouho zase ne. Pokud ho nepřinutíš obracet se v hrobě, myslím, že všechno dobře dopadne.“

Kývla hlavou, pevně uchopila pouzdro na housle a zamířila k řadě prázdných skříní. Narovnal se a zjistil, že Louise zírá za Edie s úšklebkem ve tváři.

„Bude v pořádku,“ ujistil ji. „Asi bude lepší nedělat z toho vědu. Nervozita je přirozená.“

Přejela ho pohledem, oči měla zakalené emocemi. „Já vím. Hudba je pro ni řešením, ne problémem.“ Zadívala se na něj a kousla se do rtu. Znovu pocítil to pálení v zátylku. Ne, že by potřeboval důvod, aby se jí podíval na rty. Co to s ním bylo? Udržet si citový odstup mu nikdy předtím nedělalo problém. „Děkuji,“ zamumlala tiše.

Její poděkování odmítl mávnutím ruky – cokoli, aby se na něj přestala dívat.

Usmála se. „Hodně štěstí, a tak všechno.“ Ztuhl a jeho výraz zřejmě zkoprněl, protože Louin úsměv se náhle vypařil. „Řekla jsem něco?“

Lehce zavrtěl hlavou a přinutil se k úsměvu. „Nic.“

„Do háje!“ řekla a zvedla ruce. Gestikulovala snad více než jeho italské babičky. „Neměla bych mluvit o štěstí, že?“

„Je to hloupá pověra.“ To mu bohužel vštěpovali už jako vnímavému dítěti. „Ale funguje to,“ dodal s povzdechem.

„Vážně?“

„Můžete říct *merde* pro štěstí. To je francouzsky...“

„Já vím.“ Do tváře se jí vrátil úsměv, jen nepatrnější a se zábleskem rošťáctví, který v něm vyvolal vzpomínku na její vtipnou poznámku o podpatcích. „Je to jedno z mála francouzských slov, které znám. Přeji vám tedy hodně *merde*.“

Měl by se s ní rozloučit a vrátit se k práci, ale rozptýlení od vlastních nervů mělo něco do sebe – nebo si to alespoň mohl namlouvat. „Výraz, který hledáte, je spíše *in bocca al lupo*.“

„Pro mě je to všechno španělská vesnice.“ Pokrčila rameny.

Ušklíbl se. „Vlastně je to italsky.“

„Takhle se italsky řekne, do háje?“

Zasmál se. Za jeho zády se ozvaly tlukot bitých nástrojů s ječivými smyčci, ale on se na ni ještě chvíli usmíval. „Ne, znamená to něco jako ‚do tlamy vlka‘. Znamená to ‚hodně štěstí‘, zejména pro operní pěvce, ale hodí se to i pro orchestry.“

„Chystáte se mezi smečku štěkajících vlků?“

Ten popis byl výstižnější, než si uvědomovala. „Tihle vlci si za to zaplatili, což rodičovský výbor jistě ocení.“

Náhle ustoupila o krok zpět, přejela jej pohledem a s předstíraným překvapením v hlase prohodila, „Pane Romano, netušila jsem, že máte smysl pro humor!“

Věděl, že si dělá legraci, ale přesto cítil, jak se mu od krku do tváří přelévá horko. Obzvlášť hlasitý skřek houslí ho přiměl vyskočit. S žalostným výrazem pozvedl obočí. „Jsem jejich učitel. Bez smyslu pro humor bych tuhle práci nezvládl.“

„Máte na mysli naše malé andělíčky?“

„Přesně tak. Ty, které se chystám předhodit vlkům.“

„No, tak *in berocca de lupus* nebo jak to bylo. Já se jdu posadit mezi vlky.“

„Cepi,“ odpověděl ze zvyku. Když tázavě zvedla obočí, přeložil: „Ať zhyne.“

„Vy hudebníci jste blázni.“

Lou se posadila a v těle ucítila zvláštní lehkost. Tiše se hněvala na Phila, a Edie si toho jistě nemohla nevšimnout, vzhledem k tomu, že jí z uší prakticky vycházela pára, ale teď už na něj ani nemyslela. Dokonce ani když si měla vybrat, na které ze tří míst na lístcích se posadí, nedostavil se žádný tonoucí pocit zrazeného zklamání.

Místo toho měla dojem, jako by jí koutky úst někdo přivázel k balónkům s heliem. Při každém mrknutí pod víčky vídala dolíčky a okouzlující červené tváře. Netušila, že šestatřicetileté matky procházejí při setkání s mladými, krásnými učiteli obráceným obdobím dospívání. Život byl plný překvapení. Možná si to jen namlouvala, ale něco jí říkalo, že za všechny ty nepříjemnosti okolo rozvodu, kterým v poslední době čelila, si snad zaslouží něco, co by jí do života vrátilo jiskru.

Ne, že by snad někdy k něčemu došlo. V tomhle byly Tina se Zoe vedle. Romantické – natož intimní – styky s jakýmkoli mužem si sama zakázala, dokud se emocionálně nevyrovná s rozvodem, což mohl být běh na dlouhou trať. A ta hezká mladá žena, s níž se pan Romano vášnivě bavil, když přišla, jen dokazovala, že Lou si užívá jednostranné pobláznění, které rozhodně nikdy nebude opětováno, natož aby se přetavilo v něco fyzického. To jí snad ale ještě neupíralo právo, aby mu během představení mohla okukovat zadek?

Jeho křestní jméno bylo Nick. Znělo to trochu obyčejně, ale svým způsobem se k němu hodilo. Když se k tomu přidalo příjmení „Romano“ a jeho schopnost chrlit na ni italštinu, šlo všehovšudy o docela vzrušující zpestření pátečního večera.

Diváci z řad rodičů, prarodičů a sourozenců se netrpělivě vrtěli ve stísněných sedačkách. Bylo to o poznání lepší, než kdyby se všichni mačkali ve školní tělocvičně, ale jejich snaha měla cenu v podobě peněz a úsilí, které museli vynaložit, aby mohli využít nábl divadlo na nedaleké soukromé střední škole. Alespoň bylo plno a Lou doufala, že rodičovský výbor bude mít z vybraných peněz radost.

Až příští rok Edie nastoupí na střední školu, všechno bude jinak. Její úsměv v záplavě myšlenek mírně pohasl, a tak se odmítla zabývat rozhodnutími, která s Edie ohledně příštího roku učinily, a tím, zda se někdy vůbec dozví, jestli byla správná.

Alespoň si pomalu tvořila plán na léto a dnes večer navíc nebyla středem pozornosti ona – dnes večer šlo jen o Edie.

Světla pohasla a publikum se usadilo. Tiché cinknutí přitáhlo Louinu pozornost ke starší ženě vedle ní, která otevírala malou plechovku se sladkostmi. Zachytila Louin pohled, usmála se a nabídlá jí.

„Děkuji,“ zamumlala Lou, když si vytáhla malý kulatý bonbón. Ve slabém světle nedokázala přečíst nápis na plechovce, a tak si sladkost bez dalšího přemýšlení strčila do pusy – a okamžitě se zakuckala.

Co to bylo? Žena se usmála a kývla na ni. Lou jí úsměv s úšklebkem oplatila a přemýšlela, jestli nemá trvale poškozený jazyk. V chuti byl cítit citronový podtón, ale nebyla to ta citrusově sladká chuť, kterou normálně znala. Citron byl spíš hořký než sladký a známé tóny přebíjela ostrá bylinná chuť.

Cucala ho tak dlouho, dokud mohla, ale pak se vzdala a zbytek bonbonu schroupala, aby se ho co nejrychleji zbavila. Žena se na ni znovu podívala a Lou rychle znovu nasadila usměvavý výraz.

Na pódiu se rozsvítila světla a před diváky vyšla ředitelka školy, poděkovala všem za účast a pochválila tvrdou práci a úspěchy dětí. Poté představila pana Romana, který vstoupil na pódium s nervózním úsměvem.

Lou si chvíli vychutnávala jeho široká ramena a štíhlou postavu, kterou elegantně obepínal černý oblek. Koutkem oka si však všimla ženy vedle sebe a v duchu poskočila, když si uvědomila, že se na ni žena stále usmívá. Lou úsměv opětovala a zabořila se do sedadla. Přistižená při nevhodném zírání na učitele své dcery – a ještě k tomu babičkou s nechutnými sladkostmi. Alespoň, že zřejmě nejtrapnější okamžik večera už má za sebou.

Sbor začal nastupovat na pódium, každé dítě jiné a jinak nešikovné. Edie se nadšeně usmívala ze zadní řady. V den sborového zpěvu většinou vynechávala zkoušku a ten večer se o to více těšila na krátký program. Lou byla ráda, že sborový zpěv byl v létě povinnou součástí hudebního tábora. Edie milovala housle, ale teprve ve sboru skutečně zářila.

Děti do sebe strkaly a vrtěly se, dokud pan Romano nezvedl ruce a krátkým gestem je neusadil. Přepočítal doprovod a pak ostrým hvizdem přivedl sbor k životu. Lou nespouštěla oči z Edie a nenechala se zlákat pohledem na pana Romana, ale když píseň vrcholila, upoutal Louinu pozornost. Rukama stavěl crescendo a rameny snižoval dynamiku. Naklonil se ke svým studentům a přenesl na ně plnou intenzitu svého soustředění.

Další skladbou byla popová píseň s líbivou melodií a jemným rytmem. Když pan Romano pohnul rameny a vyloudil ze studentů další jemný zvuk, náhlé úsměvy na tvářích dětí okamžitě dodaly celému vystoupení radostnou atmosféru. Když se otočil, aby dal pokyn k sólové lince jedné z dívek ze šestého ročníku, Lou si všimla, že jí nehlasně radí.

Lou se rozpačitě rozhlédla kolem sebe, ale nikdo jiný se nečervenal – dokonce ani usměvavá babička, která vypadala, že kromě svých štiplavých sladkostí jistě dokázala i ocenit pohledného muže. Byla Lou jediná, kdo si všiml toho nádherného... dirigování?

Vyčistila si myšlenky a zavrtila se do sedadla, aby sledovala Edie, která s rozzářenýma očima zpívala z plných plic. Kdyby jí někdo před jedenácti lety řekl, že se při pohledu na svou dceru může cítit takhle, nevěřila by mu. Edie byla citlivá, milující a vtipná – a právě to všechno z ní vyzařovalo, když hrála hudbu, kterou milovala. Lou se z toho svíralo srdce vděčným úžasem.

S každou minutou vystoupení děti působily jistěji. Pan Romano je vedl s lehkostí – zadržoval je gestem ruky,

když se dostávaly mimo rytmus, a jemným pohybem prstů je povzbuzoval k měkčím tónům. A pak, naprosto nečekaně, zvuk opět zesílil, přičemž pohyboval rukama, jako by v nich držel neviditelnou sílu, která měla moc řídit samotnou hudbu.

Sbor úderně zahrál poslední tón a udržel ho; všechny oči se upíraly na pana Romana. Rozhodným mávnutím ruky naznačil konec. Prudce zatřásl pěstí a naklonil se ke svým studentům, aby se s nimi podělil o vítězství. Vlasy měl rozčuchané a těžce oddechoval.

Lou chápala, proč Edie miluje hodiny hudby. Pan Romano přiváděl hudbu k životu. Přála si, aby sama měla hudební talent, ale už dávno se smířila s tím, že její radost z hudby je mnohem větší, než kdy budou její schopnosti.

Publikum jásalo a tleskalo tak, jak to umí jen hrdí rodiče, a pan Romano byl najednou zase sám sebou, rozpačité postával stranou a červenal se, zatímco gestikuloval ke studentům a do toho jim sám tleskal.

Edie opustila pódium se zbytkem sboru, hlavu přitom nesla hrdě vztyčenou, avšak pan Romano zůstal stát stranou, široce rozkročený a rukama sepjatýma před sebou

Ředitelka školy se sama přidala k potlesku, když zaujala místo u mikrofonu a čekala, až hluk v sále utichne. „Náš sbor je naprosto fenomenální a poslouchat ho je jedna radost,“ prohlásila za dalšího spontánního potlesku. „Nyní bych ráda na pódiu přivítala studenty, kteří vám zahrají skladby, jež zdokonalovali na individuálních lekcích hudební výchovy. Jsme opravdu rádi, že můžeme ve škole nabízet výuku hry na housle a klavír a že tento večer uslyšíme plody práce našich studentů, ať už se učí šest měsíců, nebo šest let. Jako první vystoupí Edie Saundersová, naše hudební hvězda ze šestého ročníku.“

Lou sáhla po kabelce a začala hledat telefon. Samozřejmě že Edie musela jít jako první. Zašmátrala v kabelce a vytáhla telefon, který jí ovšem vzápětí nešikovně vyklouzl z dlaně, právě když Edie za zdvořilého potlesku vstoupila na pódium. Při pomyšlení, že by měla Philovi poslat video, se jí roztrásl ruce, ale udělat to musela. Edie chtěla, aby ji viděl vystupovat, a ona ho potřebovala pasivně agresivně pokárat za to, že opět zklamal jejich dceru.

Pan Romano pomohl Edie usadit noty do stojanu, usmál se na ni a pak se posadil ke klavíru. Lou mezitím zuřivě ňukala do displeje telefonu, když vtom ji babička sedící vedle ní pevně uchopila za ruku. Lou vzhledla.

Babička pokynula Lou, aby jí dala telefon. „Půjčte mi to. Já vám to natočím. Vy se klidně dívejte.“

Lou na ni zmateně zamrkala. Ale jejímu starostlivému úsměvu a přátelskému záblesku v očích se nedalo odolat. Lou přejela prstem po aplikaci fotoaparátu a podala jí telefon.

„Děkuji,“ zašeptala. Dojatě se otočila zpátky k pódium, a při pohledu na svou dceru se jí zmocnily emoce.

Když se divadlem rozezněl první vysoký tón, rozplynula se. Tuhle skladbu slyšela už nejméně tisíckrát. Věděla, jakou rychlostí má Edie natahovat smyčec po struně, aby vytvořila přesně ten zvuk, jaký teď slyšela. Ty tóny byly víc než jen hudbou. Byly Ediinou vášní a úspěchem. Phil tam nebyl a nemohl si ten okamžik vychutnat spolu s ní, ale slzy, které Lou stékaly po tváři, nebyly pro něj. Byly to slzy vděčnosti za ten neuvěřitelný dar, že mohla sedět v publiku a vnímat talent své dcery.

Neslyšela žádné chyby. Nevšimla si klavírního doprovodu pana Romana, natož aby ho porovnávala s drhnoucí nahrávkou, kterou Edie používala při cvičení. Nebyla v režimu „mámy“, kdy pomáhala Edie dodržovat pokyny pana Romana při cvičení. Prostě to cítila. Jako by se během té skladby zastavil čas a Lou najednou cítila, že má k Edie tak neskutečně blízko, navzdory několika řadám cizích lidí mezi nimi.

V posledních taktech se Lou ovládla natolik, aby dokázala ocenit Ediino mistrovství ve dvou trylcích a jemném rallentandu, které předznamenávalo blížící se konec skladby. Její dcera byla nadaná. Ale co víc, její dcera byla inspirovaná. A Lou se zase cítila být inspirována jí.

Publikum zatleskalo a Lou si promnula oko, načež se otočila k ženě vedle sebe. S překvapením však zjistila, že se dívá do fotoaparátu svého vlastního telefonu. Podařilo se jí slabě usmát, než postarší dáma milosrdně přestala nahrávat a vrátila jí telefon.

Lou si přitiskla telefon k hrudi. Ve spontánním záchvatu radosti ženu uchopila za paži a natáhla se přes opěrku mezi nimi, aby ji jednou rukou objala, přičemž nejméně třikrát zašeptala: „Děkuji.“ Odpovědí jí byl pevný a upřímný stisk.

„Bylo mi potěšením,“ odvětila žena se shovívavým úsměvem.

„Ne,“ trvala Lou na svém a stále svírala telefon. „Nechápete, jak moc to pro mě znamenalo. Poslouchat ji...“

Žena ji poplácala po ruce a Lou se natáhla zpátky na své místo. „Ale chápu, zlatíčko.“ Lou se pousmála. Říkat někom „zlatíčko“ znělo v Londýně poněkud zvláštně, od této cizinky s bizarními sladkostmi a vševědoucím úsměvem jí to přišlo tak nějak přirozené. „Opravdu,“ ujistila Lou. Ukázala na Edie. „To je vaše dcera.“ Její prst se stočil doprava směrem na pana Romana. „A támhle je můj syn.“

Lou ztuhl úsměv na tváři, jak se snažila zpracovat tenhle nečekaný zvrat. Chtěla něco říct, ale nic jí nepřicházelo na jazyk, a tak jen mlčky hleděla na starší ženu se stejně kudrnatými vlasy jako její syn, stejnými dolíčky, ale světlejší barvou.

A pak si vzpomněla, jak si během sborového vystoupení pana Romana bezostyšně prohlížela. Pokud si toho ta žena nevšimla tehdy, tak nyní jí určitě muselo dojít, že něco není v pořádku, protože Lou polila vlna horka a ona zrudla až po špičky uší.

„Oh,“ řekla, aby zakryla své rozpaky.

„Před dvaceti lety jsem seděla na vašem místě,“ prohodila žena zamyšleně. „Až na to, že jsem tehdy žila v Miláně a moje vlasy nikdy nevypadaly tak hezky jako ty vaše,“ dodala a pohladila si vlnitý šedivý drdol.

Lou se zasmála, ale spíš kvůli trapnosti celé té situace než kvůli komplimentu na její vlasy. Možná byla krá-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Láska pod italským sluncem***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.